

крата тая буря, която са намира въ главата ми! (Изважда ножътъ си).

Елиза (хваща ржката му).

Дай го мене . . . Събери другарите си и бъди готовъ. Азъ ща да убия графътъ сама.

Улрихъ.

Ти си полудѣла, Елизо!

Елиза.

Азъ чухъ отъ тебе, че ти ще да бъдешъ обезчестенъ, че ти ще да бъдешъ предателъ. Азъ не желая да вида това. Освѣнъ това, азъ искамъ да отмъста за братията си. Азъ отворихъ преди нѣколко минути твоята библия, и богъ ми изнесе предъ очите исторiята на Юдифъ. Онова, което е тя направила за народътъ си, ща да направя и азъ за моятъ народъ. Писмото, което ми хвърли прѣди нѣколко време графътъ, ще да ма пропусне да влѣза при него.

Улрихъ.

Не, не, азъ не мога да приема тая мисаль.

Елиза.

А какво ще да са промѣни послѣ това? Знаешъ ли ти, че азъ съмъ та лжгала до сега? Ти не би можѣлъ вече да живѣешъ послѣ самопожертвованиято си. Азъ зная това. Не е ли по-добре да умремъ и двамина презъ тая нощъ? Азъ мисля, че така ще да бъде по-добре. Дозволи ми да върва и азъ слѣдъ тебе, мой мили!

Улрихъ.

Ахъ, тая мисаль е за мене твърде страшна. Мансфелде, трѣба ли азъ да приѣма нейното предложение?